

Nad Červenou Lehotou práve zapadalo popoludňajšie slniečko. Jemne sfarbovalo zámok aj rybníček, ktorý dostával mäkučký ružovkastý nádych. Kastelán Pivonka bol bývalý baletný majster, ktorý kariéru baletníka vymenil za pokojnejšiu prácu správcu malého zámku v južných Čechách. Dvoma premetmi šantivo zoskákaval po schodoch do zámockého prístaviska, kde si vo vode máčal svoje polopriesvitné nohy nevlúdny zámocký duch Edmund. Okolo neho sa lenivo povalovala celá jeho priesvitná dušia rodinka.

„Dobrý večer všetkým!“ pozdravil sa Pivonka prízrakom.

„Dobrý večer, pán Pivonka,“ odpovedala mu priesračná spoločnosť.

„Tá horúčava ma zničí!“ zafuňal Edmund. „Keby som nebol mŕtvý vyše tristo rokov, určite by toto leto bolo po mne!“

„Ale na vás, ako vidím, horúčava veľmi nepôsobí,“ ozvala sa Eulália, „ste akýsi šantivejší ako obyčajne, pán Pivonka!“

„Akoby nie, milá Eulália,“ odpovedal dáme Pivonka. „Som totiž plný dojmov, o ktoré sa chcem s vami podeliť!“

No medzi duchmi vzbudil iba vlašný záujem.

„A čože sa stalo?“ spýtala sa tentoraz Filoména, šenkárka zo zámockej krčmy, toho času mŕtva rovnako ako jej ďalší prievitní kolegovia.

„Keby vám neprekážalo chvíľočku počkať, až budeme všetci,“ povedal ospravedlňujúco Pivonka, ale to už sa zo schodov do prístavu ozvalo „Mňau!“ a Pivonkova obézna spoločníčka, mačka Matilda, práve zdolávala jeden z posledných schodíkov, aby sa pripojila ku skupinke.

„Už sme všetci, ako sa zdá,“ ozval sa duch Konrád, Edmundov brat. „Tak o čo sa s nami chcete podeliť?“ oslovil Pivonku.

„Nikdy už nebudeme všetci,“ povzdychla si Filoména a smutno sa zadívala na hladinu rybníka. Až do vlašného roka sa tam vždy ticho vznášal a kraloval veľký fialový klobúk s pštosím perom a hlavou. Tá nepatrla nikomu inému ako ďalšiemu členovi veľkej rodiny duchov - zakliatej Kristíne z rybníka, ktorá sa za života starala o vybíanca Teodora, Edmundovho synáčika. No po toľkých storočiach v rybníku odišla majiteľka klobúka za dramatických okolností diaľkovým auto-

busom do Prahy. Bolo to asi pred rokom. Kristínu tam odviezol istý ministerský úradník Jozef Krúpa, aby s ňou žil iba tak na voľno v byte druhej kategórie nad potokom Čertovka v pražskej štvrti zvanej Kampa. To aby Kristína nemala do novej práce v Podolí ďaleko.

Pivonka, ktorý si nemohol nevšimnúť smútok šenkárky Filomény, sa opäť chopil slova.

„Keď už spomíname na Kristínu, niečo som vám priniesol,“ šibalsky sa usmial a z pracovného pláštia vytiahol dosť pokrčenú a trochu vlhkú pohľadnicu, na ktorej sa v celej svojej kráse vypínal Pražský hrad. „Kristína nám poslala pozdrav!“

Akoby do všetkých strelilo. Zádumčivá podvečerná atmosféra bola preč. Celá rodinka duchov sa v okamihu vznášala okolo Pivonku a snažila sa mu nazrieť cez plece, čo už len tá ich Kristína píše. Dokonca aj krpáň Teodor prestal na chvíľu trápiť ježka, ktorým si krátil dlhú chvíľu nekonečného posmrtného života a odletel ku kastelánovi. Do päť by si nenapočítal a poriadne zmorený ježko sa už tajne plazil k prístavisku. Ďaleko sa však nedostal. Ťapnutím labky ho bleskurýchlo uzemnila mačka Matilda, ktorá si veľmi dobre uvedomovala, že ak nechá ježka odísť, ublíži tak sama sebe. Lebo: kto sa stane terčom Teodorových chůťtok? Ona! A na to už po rokoch s touto rodinou náladu naozaj nemala. Nenápadne kopla ježka naspäť